

Lovforslag nr. L 164. Fremsat den 15. januar 1987 af industriministeren (Nils Wilhjelm)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed

§ 1

I lov om forsikringsvirksomhed, jfr. lovbe-
kendtgørelse nr. 127 af 23. marts 1984, som
senest ændret ved § 4 i lov nr. 318 af 4. juni
1986 foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 1*, indsættes som nr. 5-7:

- »5) virksomheder, hvis formål er begrænset
til at yde vejhjælp i forbindelse med en
ulykke eller skade sket her i landet eller i
udlandet, såfremt hjælpen i udlandet
ydes af et tilsvarende udenlandsk selskab
i henhold til en aftale om gensidighed;
- 6) virksomheder, der alene yder assistance
inden for et begrænset område, og hvis
årlige præmieindtægt ikke overstiger et
af Forsikringstilsynet fastsat beløb;
- 7) Falcks Redningskorps A/S.«.

2. I § 10, *stk. 3*, indsættes efter »kapitel 23«:
» og for arbejdsskadeforsikring efter kapitel
23 A«.

3. I § 30 indsættes som nr. 10:

- »10) angivelse af de regler, hvorefter pen-
sionsforsikringer med løbende udbeta-
linger tegnet som obligatoriske pen-
sionsordninger kan overføres fra og til
selskabet i forbindelse med overgang
til anden ansættelse.«.

4 I § 30 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2*. Industriministeren kan fastsætte
nærmere bestemmelser om de i *stk. 1*, nr. 10,
nævnte regler.«.

5. I § 33, *stk. 5*, indsættes efter »bygnings-
brandforsikring«: »og arbejdsskadeforsik-
ring«.

6. § 123 *ophæves*.

7. Efter kapitel 23 indsættes:

»Kapitel 23 A Arbejdsskadeforsikring

§ 210 a. Ansøgning om koncession til at
drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed skal
indsendes til Forsikringstilsynet og være led-
saget af:

- 1) selskabets almindelige forsikringsbetingel-
ser med angivelse af, i hvilket omfang dis-
se optages i selskabets policer,
- 2) angivelse af principper for beregningen af
forsikringspræmierne,
- 3) angivelse af principper for afsættelse af
tekniske reserver,
- 4) angivelse af genforsikringsforholdene,
- 5) angivelse af de regler, hvorefter selskabet
kan overtage genforsikring og
- 6) angivelse af principper for fordeling af
bonus.

§ 210 b. Koncession kan ikke gives, før
Forsikringstilsynet har godkendt forsikrings-
selskabets almindelige forsikringsbetingelser
og dets tekniske grundlag.

§ 210 c. Et forsikringselskab skal indgå i
en fællesordning (pool) for løntalsregulering
af løbende ydelser. Forsikringstilsynet kan i
særlige tilfælde dispensere fra dette krav.

Stk. 2. Forsikringstilsynet kan fastsætte nærmere regler for denne fællesordning.

§ 210 d. Når et forsikringselskab har overtaget en forsikringspligtig arbejdsgivers risiko, hæfter selskabet, selv om det ved forsikringsaftalen er gået ud fra urigtige forudsætninger vedrørende forsikringsansvarets art og omfang.

§ 210 e. Til dækning af løbende ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven, skal ethvert forsikringselskab afsætte en særlig reserve, der optages særskilt i balancen (status).

Stk. 2. Forsikringstilsynet fastsætter beregningsgrundlaget for reserven for løbende ydelser.

§ 210 f. Forsikringstilsynet fastsætter nærmere regler for værdiansættelse af aktiver til dækning af reserven for løbende ydelser.

Stk. 2. For midler, der er afsat til dækning af denne reserve, finder §§ 135, 135 a og 136 tilsvarende anvendelse.

§ 210 g. Et forsikringselskab er forpligtet til at fastsætte præmierne således, at der udover, hvad der er nødvendigt til dækning af selskabets forsikringsmæssige ricisi efter loven, kun opkræves, hvad der er nødvendigt til dækning af omkostningerne ved en forsvarlig administration, konsolidering samt et rimeligt udbytte. Forsikringstilsynet fastsætter nærmere regler for denne beregning.

Stk. 2. Forsikringstilsynet kan efter forhandling med Sikringsstyrelsen fastsætte nærmere regler for en fællesordning til overtagelse af erhvervsygdomsrisici.

§ 210 h. Ved ændring af ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven samt de hertil hørende afsatte reserver er et forsikringselskab, uanset indgåede forsikringsaftaler, berettiget til uden varsel at regulere de fastsatte præmier. Tilsvarende gælder, hvis der sker en ændring i antallet og omfanget af anerkendte erhvervsygdomme.

Stk. 2. Uanset en præmieregulering, forbliver tegnede forsikringer i kraft, indtil de udløber.

Stk. 3. Mener en forsikringstager, at en foretagen præmieforhøjelse, der ikke har hjemmel i forsikringsaftalen, er større, eller at en præmienedsættelse er mindre, end hvad

der svarer til den udgiftsændring, der skyldes de i stk. 1 nævnte ændringer, kan forsikringstageren indbringe spørgsmålet for Forsikringstilsynet inden 4 uger efter modtagelsen af meddelelse om præmieændringen.

§ 210 i. Der tillægges præmier, påløbne renter af præmier samt andre omkostninger i mangel af rettidig betaling af præmie udpantningsret.

§ 210 j. Inden en måned efter endelig vedtagelse og godkendelse af et forsikringselskabs årsregnskab skal der til Forsikringstilsynet indsendes:

- 1) en af bestyrelsen og direktionen underskrevet redegørelse for opgørelsen af reserven for løbende ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven, og
- 2) en af bestyrelsen og direktionen underskrevet redegørelse for, hvorledes den til arbejdsskadeforsikringsvirksomheden knyttede præmiereserve samt de til denne virksomhed knyttede øvrige erstatningsreserver er opgjort.

§ 210 k. Afgivelse i genforsikring af en kvote af et forsikringselskabs arbejdsskadeforsikringsbestand såvel som genforsikring af en væsentlig del af et selskabs arbejdsskadeforsikringer må ikke ske ved et selskabs stiftelse, og må derefter kun ske, når Forsikringstilsynet finder det velbegrundet. Foranstaltningen skal godkendes af selskabets generalforsamling.

§ 210 l. Et forsikringselskab kan ikke opløses, medmindre det forinden har overført hele sin forsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med de i § 159 fastsatte regler, eller dets arbejdsskadeforsikringsbestand er taget under administration af Sikringsstyrelsen i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven.

§ 210 m. Forsikringstilsynet påbyder et forsikringselskab inden for en af Forsikringstilsynet fastsat frist at foretage de foranstaltninger, der skønnes nødvendige, såfremt

- 1) de tekniske reserver viser sig at være afsat med utilstrækkelige beløb,
- 2) tilsynet ikke finder den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, betryggende,

- 3) det viser sig, at de til dækning af forsikringsfonden henlagte midler ikke er betryggende, eller
- 4) nogen af de i § 250, stk. 1, nr. 1, 2 eller 5 nævnte omstændigheder foreligger.

Stk. 2. Er de påbudte foranstaltninger ikke truffet inden den fastsatte frist, kan Forsikringstilsynet tilbagekalde forsikringsselskabets koncession til at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, hvorefter forsikringsbestanden tages under administration af Sikringsstyrelsen i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven.«.

•8. § 247, stk. 1, 1. pkt., affattes således:

»§ 247. De afgørelser, som Forsikringstilsynet træffer i henhold til denne lovs §§ 3, 6, 7, 10, 16, 31, 33, 34, 73, 133, 134, 135, 135 a, 150–160, 204, stk. 1, 210 c, 210 e, stk. 1 og 2, 210 f, stk. 2, 210 k, 210 l, 210 m, stk. 1 og 2, 226, 227, 245 og 249–254, kan indbringes for Forsikringsnævnet.«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. april 1987.

Stk. 2. § 1, nr. 2 og 5–8, og § 5 har dog virkning fra 1. januar 1987.

§ 3

Selskaber, der driver assistancevirksomhed, skal senest den 1. december 1987 være omdannet til aktieselskab eller gensidigt selskab i overensstemmelse med § 5.

Stk. 2. Selskaber, der alene driver assistancevirksomhed, og som kun driver virksom-

hed her i landet, skal senest den 1. december 1989 have bragt deres kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 34.

Stk. 3. Forretningsafdelinger af udenlandske selskaber, der her i landet alene driver assistancevirksomhed, skal senest den 1. december 1989 have bragt deres kapitalgrundlag i overensstemmelse med § 216.

§ 4

Nødvendige ændringer i henhold til § 30, nr. 9, eller andre bestemmelser i denne lov, i vedtægter, regulativer, teknisk grundlag m.v. for forsikringsselskaber eller pensionskasser gennemføres inden 1 år efter lovens ikrafttræden, medmindre Forsikringstilsynet tillader en forlængelse af fristen.

Stk. 2. Vedtægtsændringer, som Forsikringstilsynet finder nødvendige for at bringe vedtægterne i overensstemmelse med forskrifterne i denne lov, jfr. stk. 1, og som ikke har opnået det til deres gennemførelse vedtægtsmæssigt fornødne stemmetal, skal anses som gyldigt vedtagne, såfremt der ikke er angivet så stort et antal stemmer imod ændringerne, som efter vedtægterne kræves til beslutning om selskabets opløsning.

§ 5

Uanset bestemmelserne i § 1, nr. 7, om afsættelse af særlig reserve til dækning af løbende ydelser samt om anbringelse og båndlæggelse af denne reserve bevarer de ved lovens ikrafttræden gældende dispensationer deres gyldighed.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med lovforslaget er for det første at gennemføre EFs direktiv af 10. december 1984 (84/339/EØF) om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af 1. direktiv (73/239/EØF) om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring.

Desuden foreslås der regler, der har til formål at medføre en lettelse af overførsel mellem forskellige pensionsordninger med henblik på at reducere omkostningerne i forbindelse med en sådan overflytning.

Endelig foreslås der regler, hvorved de af Sikringsstyrelsen hidtil varetagne opgaver af forsikringsteknisk karakter vedrørende arbejdsskade- og forsikring overføres til Forsikringstilsynet.

Forslaget har under udarbejdelsen været forelagt Assurandør-Societetet, Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark, og for så vidt angår pensionsoverførsler, Pensionskasserådet til udtalelse.

Turistassistance

2. Direktivet om turistassistancevirksomhed er udstedt med hjemmel i EØF-traktatens art. 57, stk. 2, og er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 339 af 27. december 1984, s. 21-25. Direktivet er optrykt som bilag til nærværende lovforslag.

3. Turistassistancedirektivets formål er at forbedre beskyttelsen af rejsende, der indgår kontrakter med virksomheder, som tilbyder forsikringslignende tjenesteydelser i form af assistance.

Den forbedrede beskyttelse består i, at sådanne virksomheder underkastes samme tilsyn fra det offentlige side som forsikringselskaber. Med henblik herpå udvides ved direktivets art. 1 anvendelsesområdet for 1. skadesdirektiv til også at omfatte assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra boligen eller det faste opholdssted. Det fastslås udtryk-

keligt i direktivet, at assistancevirksomheden kan bestå i kontantydelse eller naturalydelser, og at naturalydelser kan præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

En konsekvens af direktivets gennemførelse i dansk ret bliver, at forsikringsvirksomhedsbegrebet i lov om forsikringsvirksomhed udvides til også at omfatte assistancevirksomhed som den i direktivet beskrives.

Forsikringsvirksomhedsbegrebet er ikke defineret i gældende lov om forsikringsvirksomhed, men fastlægges gennem Forsikringstilsynets praksis.

Efter dansk tradition afgrænses forsikringsvirksomhedsbegrebet fra abonnementsvirksomhed derved, at forsikringsselskaber ikke må erstatte et tab gennem naturalydelser ved benyttelse af eget personale.

Som følge af den udvidelse af det traditionelle forsikringsbegreb, der sker ved direktivets gennemførelse i dansk ret, har man overvejet at præcisere lovens anvendelsesområde gennem indføjeelse af en definition af forsikringsvirksomhedsbegrebet i loven. Man har imidlertid valgt at opretholde den nuværende retstilstand, således at udvidelsen af forsikringsvirksomhedsbegrebet indfortolkes i § 1, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed og fastlægges gennem Forsikringstilsynets praksis. Dette skyldes, at en definition af begrebet forsikringsvirksomhed ikke ses at kunne løse de problemer, der opstår i forbindelse med afgrænsningen mellem den assistancevirksomhed, der omfattes af forsikringsbegrebet, og den, der falder uden for.

4. Direktivets art. 2 og 3 opregner visse former for assistancevirksomheder, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde. Art. 4 undtager Falcks Redningskorps A/S udtrykkeligt.

Undtagelsesbestemmelserne foreslås indføjede i § 2, stk. 1, nr. 5-7.

Pensionsoverførsler

5. I kraft af aftaler om decentrale pensionsordninger vil der ofte opstå situationer, hvor en arbejdstager i forbindelse med stillings-skift skal flyt-

te fra en pensionsordning til en anden, hvilket vil kunne give anledning til problemer, fordi der ikke findes ensartede regler for overflytning mellem forskellige pensionsordninger.

En af Industriministeren nedsat tværministeriel arbejdsgruppe har overvejet disse problemer, og har i december 1986 afgivet rapporten »Pensions-overførsler«.

På basis heraf indeholder lovforslaget hjemmel til at pålægge enhver tværgående pensionskasse og ethvert livsforsikringselskab som en del af det tekniske grundlag at udforme regler, der giver medlemmerne ret til ind- og udtræden af en pensionsordning.

Reglerne tager alene højde for ordninger med løbende udbetalinger, dvs. alderspension, invalidepension samt ægtefælle- og folkepension. Reglerne gælder i øvrigt alene for ordninger der er obligatoriske, dvs. de er oprettet som led i et ansættelsesforhold, hvor en arbejdsgiver efter fastsatte kriterier skal pensionssikre sine medarbejdere i henhold til en kontrakt med et forsikringselskab eller en tværgående pensionskasse.

I overførselsreglerne vil fradraget for omkostninger ved overførsel reduceres væsentligt i forhold til gældende regler. Endvidere må der ikke stilles krav om fornyet helbredsbeholdning ved overførsel mellem to pensionsordninger, medmindre den nye ordning afviger væsentligt fra den gamle ordning med hensyn til forøgelse af risikoen eller med hensyn til krav om helbredsbedømmelse ved indtræden.

Arbejdsskadeforsikring

6. Overførslen af de forsikringstekniske funktioner sker på baggrund af de overvejelser, som det af socialministeren den 8. januar 1986 nedsatte udvalg til behandling af forsikringselskabernes administration af arbejdsskadeforsikringen er nået frem til med hensyn til, hvor de forsikringstekniske funktioner i arbejdsskadeforsikringen bedst kan placeres, jf. betænkning nr. 1077. De funktioner, der overføres ved dette forslag, har hidtil været indeholdt i arbejdsskadeforsikringsloven. Lovforslaget, der er udfærdiget i samarbejde med Socialministeriet, skal således ses i sammenhæng med det af denne minister fremsatte forslag til lov om ændring af arbejdsskadeforsikringsloven.

Efter de hidtidige regler i arbejdsskadeforsikringsloven er forsikringselskaberne forpligtet til at fastsætte præmierne således, at der udover, hvad der er fornødent til dækning af ydelserne efter loven, kun opkræves, hvad der er nødvendigt til

dækning af omkostningerne ved en forsvarlig administration m.v.

7. Som følge af debatten i efteråret 1985 i offentligheden om forsikringselskabernes overskud vedrørende arbejdsskadeforsikringen iværksatte socialministeren via Sikringsstyrelsen samtidig en undersøgelse af forsikringselskabernes indtægter og udgifter ved arbejdsskadeforsikringsvirksomhed. Denne undersøgelse viste allerede da, at forsikringselskaberne havde haft en rentegevinst ved forrentning af reserverne, der kun delvis er anvendt til dækning af det underskud, selskaberne har haft som følge af, at ydelserne efter arbejdsskadeforsikringsloven har været større end præmieindtægterne.

På baggrund af undersøgelsens resultat nedsatte socialministeren ovennævnte udvalg.

8. I juni 1986 afgav udvalget betænkning nr. 1077 om forsikringselskabernes administration af arbejdsskadeforsikringen. For så vidt angår den fremtidige placering af de forsikringstekniske funktioner konkluderer betænkningen, at det under visse forudsætninger vil være hensigtsmæssigt at flytte følgende arbejdsopgaver fra Sikringsstyrelsen til Forsikringstilsynet:

- godkendelse af forsikringselskaber,
- godkendelse af forsikringsbetingelser,
- kontrol med præmiefastsættelsen og indtjeningsforholdene,
- kontrol med selskabernes betalingsevne,
- fastsættelse af det tekniske grundlag.

Det foreliggende forslag til ændring af lov om forsikringsvirksomhed er udarbejdet på baggrund af ovennævnte konklusion.

Inden for forsikringsvirksomhed skelnes mellem livsforsikringsvirksomhed og anden forsikringsvirksomhed, sædvanligvis benævnt skadesforsikringsvirksomhed. Den nærmere afgrænsning af livsforsikringsvirksomhed henholdsvis skadesforsikringsvirksomhed er angivet i Industriministeriets bekendtgørelse nr. 454 af 10. september 1981 om koncession til livsforsikringsvirksomhed og Industriministeriets bekendtgørelse nr. 455 af 10. september 1981 om koncession til forsikringsvirksomhed, der ikke omfatter livsforsikring.

Lov om forsikringsvirksomhed indeholder detaljerede regler vedrørende livsforsikringsvirksomhed. I henhold til loven skal Forsikringstilsynet således godkende forsikringsbetingelser og teknisk grundlag m.v., før tilladelse (koncession) til at drive livsforsikringsvirksomhed kan gives. Hertil kommer, at selskaber, som driver livsforsikringsvirksomhed, efter loven er pålagt at placere de bag de forsik-

ringesmæssige forpligtelser liggende værdier i nærmere angivne aktiver, ligesom selskaberne er pålagt at båndlægge disse aktiver på nærmere angivne vilkår. For så vidt angår selskaber, der ønsker at drive skadesforsikringsvirksomhed, skal Forsikringstilsynet derimod hverken godkende forsikringsbetingelser eller teknisk grundlag, ligesom loven heller ikke stiller krav med hensyn til midlernes placering eller båndlæggelse.

Forsikringstilsynets indseende med livsforsikringsvirksomhed er således mere vidtgående end indseendet med skadesforsikringsvirksomhed.

Af ovennævnte bekendtgørelse nr. 455 fremgår, jf. § 8, stk. 1, at arbejdsskadeforsikringsvirksomhed er at betragte som skadesforsikringsvirksomhed. Arbejdsskadeforsikringsvirksomhed har imidlertid visse lighedspunkter med livsforsikringsvirksomhed, hvilket skyldes arten af de ydelser, som en arbejdsskade udløser. Som følge heraf indeholder arbejdsskadeforsikringsloven bestemmelser, som i det store og hele er identiske med nogle af de i lov om forsikringsvirksomhed indeholdte bestemmelser vedrørende livsforsikringsvirksomhed. På baggrund af bestemmelserne i lov om arbejdsskadeforsikring har arbejdsskadeforsikringsvirksomhed således i forsikringsmæssig henseende i princippet været underkastet en regulering svarende til reguleringen af livsforsikringsvirksomhed.

Som ovenfor nævnt er arbejdsskadeforsikringsvirksomhed imidlertid i relation til lov om forsikringsvirksomhed at betragte som skadesforsikringsvirksomhed, hvorfor det ikke vil være muligt at overflytte det hidtidige tilsyn med arbejdsskadeforsikringsvirksomheden til Forsikringstilsynet, uden at der i lov om forsikringsvirksomhed indføjes særlige bestemmelser vedrørende arbejdsskadeforsikringsvirksomhed. Indholdet af nærværende lovforslag skal ses i lyset heraf.

9. Af lovforslaget fremgår, at hovedparten af ændringerne i lov om forsikringsvirksomhed, foretages ved indsættelse af et nyt kapitel 23 A.

Lovforslaget indeholder følgende hovedpunkter:

- a. I henhold til lov om forsikringsvirksomheds § 9 skal et forsikringsselskab have Forsikringstilsynets godkendelse til at drive forsikringsvirksomhed. Et selskab, som ønsker at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, har i medfør af arbejdsskadeforsikringslovens § 42 tillige behovet socialministerens godkendelse. Om det nærmere indhold af socialministerens godkendelsesbeføjelse henvises til den hidtidige § 46 i arbejdsskadeforsikringsloven, med hjemmel i hvilken socialministeren har udarbejdet »Soci-

alministeriets almindelige betingelser for godkendelse af forsikringsselskaber til tegning af forsikringer efter arbejdsskadeforsikringsloven« samt »Mønsterbestemmelser for forsikringsbetingelser i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven«. Med nærværende lovforslag er det hensigten, at Forsikringstilsynet overtager socialministerens hidtidige godkendelsesbeføjelser. Det hidtidige godkendelsesinstitut for forsikringsbetingelserne vedrørende arbejdsskadeforsikringsvirksomhed opretholdes ved indføjeelse af en § 210 b i lov om forsikringsvirksomhed. Begrundelsen er, at Forsikringstilsynet ikke i medfør af den gældende lov om forsikringsvirksomhed skal godkende forsikringsbetingelser for selskaber, som driver skadesforsikringsvirksomhed, jf. ovenfor. Med lovforslaget tilsigtes der ikke nogen ændring i den gældende retstilstand, ifølge hvilken Socialministeriet fastsætter forsikringsbetingelserne vedrørende arbejdsskadeforsikringsvirksomheden, dog således at det fremover i medfør af forslaget § 210 b bliver Forsikringstilsynet, der fastsætter de omhandlede forsikringsbetingelser.

- b. Kontrol med selskabernes præmiefastsættelse og indtjeningsforhold foreslås overflyttet til Forsikringstilsynet, ved at der i lov om forsikringsvirksomhed indsættes en bestemmelse med samme sigte som arbejdsskadeforsikringslovens hidtidige § 47, stk. 1, 1. pkt., dvs. en bestemmelse der sikrer, at forsikringsselskaber, som driver arbejdsskadeforsikringsvirksomhed i det lange løb vil have balance mellem indtægter og udgifter.

Desuden indsættes en bestemmelse, hvorefter Forsikringstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for præmiefastsættelsen. Hvad angår indholdet af de principper, der lægges til grund ved præmiefastsættelsen, henvises til bemærkningerne til forslaget § 210 g, stk. 1. Desuden henvises i denne forbindelse til arbejdsskadeforsikringslovens nugældende § 47, stk. 1, 2. pkt., i henhold til hvilken socialministeren senest har udstedt bekendtgørelse nr. 891 af 12. december 1986 om beregning af præmier for forsikringer, tegnet efter arbejdsskadeforsikringsloven.

- c. Den hidtidige kontrol med selskabernes betalingsevne i form af afsættelse af fornødne reserver for løbende ydelser, agtes ligeledes overført fra Sikringsstyrelsen til Forsikringstilsynet. Samtidig tillægges Forsikringstilsynet bemyndigelse til at fastsætte beregningsgrundlaget for reserven for løbende ydelser.

- d. Tilsynsmyndighedens løbende indseende med selskabernes administration, der hidtil har været sikret ved »Socialministeriets almindelige betingelser for godkendelse af forsikringsselskaber til tegning af forsikringer efter arbejdsskadeforsikringsloven«s nr. 4, opretholdes, men udbygges bl.a. i form af en lovpligtig redegørelse, underskrevet af bestyrelse og direktion.
- e. De hidtidige regler for ophør, herunder inddragelse af godkendelse, afgivelse af genforsikring, overdragelse af forsikringsbestand og opløsning af selskaber, der driver arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, overføres til lov om forsikringsvirksomhed – dels ved at de sædvanlige regler i lov om forsikringsvirksomhed fremover skal finde anvendelse, dels ved indføjelse af nye bestemmelser i lov om forsikringsvirksomhed.
- f. I henhold til arbejdsskadeforsikringsloven skal socialministeren nedsætte et udvalg, med hvilket Sikringsstyrelsen mindst hvert andet år skal optage forhandling med henblik på en almindelig revision af, hvilke sygdomme der kan anses for erhvervsygdomme. I betænkningen om forsikringsselskabernes administration af arbejdsskadeforsikringen er nærmere redegjort for erhvervsygdommernes særlige betydning, jf. afsnit 2.3. I betænkningen hedder det bl.a. således:

»De særlige forsikringsmæssige problemer i forbindelse med erhvervsygdomme hænger sammen med, at en erhvervsygdom ofte først bryder ud adskillige år efter den skadelige påvirkning. Dette medfører, at det kan være vanskeligt at fastslå tidspunktet for skadens indtræden og eventuelt hvilket forsikringsselskab, der hæfter for skaden, . . .

Hertil kommer, at ny lægelig viden og teknik i mange tilfælde afslører nye årsagssammenhænge mellem påvirkning af skadelige stoffer og medicinske følger. En række diagnoser anerkendes derfor nu i modsætning til tidligere som erhvervsygdomme.

Disse problemer medfører, at det kan være vanskeligt at bedømme skaderisikoen, og dermed også, hvor store reserver der skal afsættes.«

Vanskelighederne med at bedømme skaderisikoen forhindrer selskaberne i at fastsætte præmierne på fyldestgørende vilkår. Konsekvensen bliver dels, at fremtidige forsikringstagere betaler for tidligere indtrufne erhvervsskader, dels at forsikringsselskaber med gamle forsikringsbestande stilles dårligere konkurrencemæssigt end nyere selskaber.

Lovforslaget åbner derfor mulighed for etablering af en fællesordning (pool) for erhvervsygdomme. Herved opnås, at risikoen vedrørende erhvervsygdom fordeles på samtlige forsikringsselskaber.

10. Forslaget forventes ikke at medføre merudgifter eller øget personaleforbrug for staten eller kommunerne.

Bemærkninger til forslagets enkelte bestemmelser

Til nr. 1

I de foreslåede nr. 5–7 i § 2, stk. 1, opregnes visse former for assistancevirksomhed, der er undtaget fra lovens anvendelsesområde, ligesom Falcks Redningskorps A/S udtrykkeligt undtages.

Bestemmelsen i nr. 5 undtager virksomheder, der alene yder assistancevirksomhed i form af vejhjælp i forbindelse med en ulykke eller skade sket her i landet.

Virksomheder, der tilbyder vejhjælp i forbindelse med en skade sket i udlandet foreslås ligeledes undtaget ved bestemmelsen i tilfælde, hvor vejhjælpen ydes af tilsvarende virksomheder i udlandet i henhold til en aftale om gensidighed. Der tænkes her navnlig på medlemmer af Alliance Internationale du Tourisme.

Den vejhjælp, der foreslås omfattet af bestemmelsen, er i følge EF-direktivet begrænset til reparation eller befordring af køretøjer og befordring af fører og passagerer til bopæl, udgangspunkt eller bestemmelsessted.

Bestemmelsen i nr. 6 undtager små virksomheder, der alene yder assistance på begrænset områder fortrinsvis her i landet. De virksomheder, der foreslås undtaget ved bestemmelsen, er i følge EF-direktivet assistancevirksomheder, der virker på lokalt plan, som kun bistår med naturalydelse, og hvis årlige præmieindtægt ikke overstiger 200.000 ERE. Det foreslås i bestemmelsen, at Forsikringstilsynet fastsætter grænserne for den årlige præmieindtægt.

Bestemmelsen i nr. 7 undtager udtrykkeligt Falcks Redningskorps A/S. Baggrunden for den foreslåede undtagelse er, at Falcks Redningskorps A/S navnlig yder offentlig assistancevirksomhed.

Til nr. 2

I følge de gældende regler har et forsikringsselskab, der driver arbejdsskadeforsikring, skullet godkendes både efter lov om forsikringsvirksom-

hed og efter arbejdsskadeforsikringsloven. Godkendelse efter arbejdsskadeforsikringsloven har bl.a. indbefattet en godkendelse af selskabets forsikringsbetingelser. Den foreslåede ændring er således alene en konsekvens af ønsket om at overføre de forsikringstekniske arbejdsopgaver ved administrationen af arbejdsskadeforsikringsloven til Forsikringstilsynet.

Til nr. 3

Formålet med bestemmelsen er at lovfæste en ret til overførsel af pensionsrettigheder fra et pensionsinstitut til et andet. Reglen gælder for både tværgående pensionskasser og livsforsikringsselskaber.

Reglerne tager alene højde for ordninger med løbende udbetalinger, dvs. alderspension, invalidepension samt ægtefælle- og børnepension. I kapitel 1 i pensionsbeskatningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 436 af 25. juni 1986, er de enkelte pensionsformer nærmere beskrevet.

Reglen gælder i øvrigt alene for ordninger, der er obligatoriske. Ved dette forstås ordninger, der er oprettet som led i et ansættelsesforhold, hvor en arbejdsgiver efter fastsatte kriterier skal pensionssikre sine medarbejdere i henhold til kontrakt med et forsikringsselskab eller ordninger i en tværgående pensionskasse.

Forsikringstilsynet skal godkende det enkelte pensionsinstituts overførselsregler. Disse overførselsregler vil hermed blive en del af forsikringsselskabets eller den tværgående kasses tekniske grundlag.

Pensionsinstitutttet kan alene forvente at få godkendt overførselsregler, der foreskriver en accept fra den person, pensionsoverførslen vedrører. § 30, nr. 6, indeholder regler, der sikrer, at der i tilfælde af manglende accept fra arbejdstageren kan gives mulighed for fripolice.

I overførselsreglerne, som indsendes af forsikringsselskaber og tværgående pensionskasser til godkendelse, skal det præciseres, at der for så vidt angår tarifordninger er pligt til at overføre nettoreserven, og for så vidt angår ordninger, der ikke er tarifordninger, en værdi svarende hertil.

Med hensyn til omkostninger i forbindelse med overførsel er det tilladt for det afgivende pensionsinstitut at fastsætte et promillegebyr af nettoreserven med en fast beløbsmæssig overgrænse eller et fast beløb.

Det modtagne pensionsinstitut kan ikke fastsætte noget gebyr.

Forsikringstilsynet kan dog under særlige omstændigheder, hvor der for et pensionsinstitut kan forventes manglende ligevægt mellem pensionsoverførsler fra og til pensionsinstitutttet tillade, at pensionsinstitutttet for et nærmere angivet tidsrum opkræve et gebyr.

Overførselsreglerne skal præcisere, at et pensionsinstitut har pligt til at modtage nettoreserven i anledning af overførslen.

Er det modtagende pensionsinstitut en tværgående pensionskasse, kan der i vedtægterne være fastsat en begrænsning, således at pensionskassen alene kan modtage det, der svarer til den pension, der kan opnås ved betaling af ordinære bidrag i en periode svarende til et bidragsbeløb for et normalt medlemskab. Eventuelt overskydende beløb må således forblive i det afgivende pensionsinstitut. I forbindelse med Forsikringstilsynets godkendelse af vedtægtsbestemmelserne om overførsel må spørgsmålet om en justering af disse begrænsninger tages op. Reglen i § 4 tager højde herfor.

For så vidt angår helbredsbedømmelse er hovedreglen for overførselsregler, at der ikke kan kræves en nyvurdering af helbredstilstanden, medmindre den nye ordning afviger væsentligt fra den gamle ordning med hensyn til forøget risiko eller med hensyn til krav om helbredsbedømmelse ved indtræden. Overførselsreglerne skal fastsætte en ret for arbejdstager til at fortsætte i den hidtidige pensionsordning som medlem, såfremt en helbredsbedømmelse fører til afslag på optagelse i den nye pensionsordning på mindst samme vilkår som i den hidtidige.

For det modtagende pensionsinstitut skal der endvidere for disse tilfælde være pligt til at optage arbejdstageren, dog på de vilkår pensionsinstitutkets beregningsgrundlag foreskriver.

De nævnte krav til overførselsreglerne er minimumskrav. Det enkelte pensionsinstitut er derfor ikke afskåret fra at fastsætte regler, der yderligere tilgodeser arbejdstagere i tilfælde af jobskift.

Til nr. 4

Forslaget åbner mulighed for, at nærmere retningslinier om overførselsregler kan fastsættes af industriministeren, hvis dette måtte vise sig påkrævet.

Til nr. 5

Ændringen er nødvendiggjort af den foreslåede ændring af § 10, stk. 3.

Til nr. 6

Bestemmelsen foreslås ophævet, idet indholdet nu fremgår af det foreslåede kapitel 23 A, §§ 210 e, stk. 1, og 210 f, stk. 1.

*Til nr. 7.**§ 210 a*

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger har arbejdsskadeforsikringsvirksomhed i såvel teknisk som i tilsynsmæssig henseende visse lighedspunkter med livsforsikringsvirksomhed, men i relation til lov om forsikringsvirksomhed er arbejdsskadeforsikringsvirksomhed ikke at betragte som livsforsikringsvirksomhed. Dette indebærer, at de i lov om forsikringsvirksomhed indeholdte bestemmelser vedrørende livsforsikringsvirksomhed ikke kan finde anvendelse på forsikringsselskaber, som ønsker at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed. Det vil derfor ikke være muligt at overføre det i arbejdsskadeforsikringsloven hjemlede tilsyn med forsikringsselskabernes arbejdsskadeforsikringsvirksomhed til Forsikringstilsynet uden at indsætte særlige bestemmelser herom i lov om forsikringsvirksomhed.

I medfør af arbejdsskadeforsikringsloven har Socialministeriet udstedt »Socialministeriets almindelige betingelser for godkendelse af forsikringsselskaber til tegning af forsikringer efter arbejdsskadeforsikringsloven«. I følge disse betingelser skal ansøgning om godkendelse til tegning af forsikringer efter arbejdsskadeforsikringsloven bl.a. bilægges eksemplarer af selskabets vedtægter og øvrige bestemmelser, udkast til forsikringsbetingelser, tarif, begærings- og policeblanketter.

I henhold til arbejdsskadeforsikringslovens § 50, stk. 1, skal ethvert godkendt selskab til dækning af løbende ydelser efter loven afsætte en særlig reserve. Herudover er selskabet i medfør af § 131, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed pålagt at afsætte tilstrækkelige tekniske reserver svarende til selskabets forsikringsmæssige forpligtelser. De forsikringsselskaber, som driver arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, har således i medfør af arbejdsskadeforsikringsloven en specifik forpligtelse til at afsætte en reserve for løbende ydelser, hvorimod de pågældende forsikringsselskaber i medfør af lov om forsikringsvirksomhed har en generel forpligtelse til at afsætte tilstrækkelige reserver, herunder en reserve for løbende ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven, men derudover tillige øvrige erstatningsreserver samt eventuelt en præmiereserve vedrørende den omhandlede virksomhed.

Under den gældende retstilstand skal de forsikringsselskaber, som ønsker at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, således til det offentlige (p.t. Sikringsstyrelsen) bl.a. fremsende udkast til forsikringsbetingelser samt tarifieringsgrundlag, ligesom de godkendte forsikringsselskaber er pålagt forpligtelser med hensyn til afsættelsen af tekniske reserver.

På denne baggrund indeholder bestemmelsen regler, hvorefter selskaberne i forbindelse med fremsendelsen af ansøgning om koncession til at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed til Forsikringstilsynet skal indsende:

- 1) selskabets almindelige forsikringsbetingelser med angivelse af, i hvilket omfang disse optages i selskabets policer,
- 2) angivelse af principperne for beregningen af forsikringspræmierne (tarifieringsgrundlaget),
- 3) angivelse af principperne for afsættelse af tekniske reserver.

Det bemærkes, at afgivelse af den under 2) anførte oplysning ikke tænkes at indebære en indskrænkning i den i øvrigt frie ret til præmiefastsættelse.

I de almindelige bemærkninger er nærmere redegjort for de forsikringstekniske problemer, som knytter sig til erhvervsydgdommene. I lyset af disse problemer er det fundet hensigtsmæssigt, at selskaberne foruden de under 1-3 anførte oplysninger i forbindelse med ansøgning om koncession tillige oplyser:

- 4) det højeste beløb, som selskabet uden genforsikring skal kunne overtage på enkelt risiko,
- 5) de regler, efter hvilke selskabet kan overtage genforsikring.

Hertil kommer, at det hidtidige krav til størrelsen af arbejdsskadeforsikringsselskabernes portefølje (mindst 10.000 helårsarbejdere eller 10.000 arbejdsgivere) bortfalder i forbindelse med Forsikringstilsynets overtagelse af det forsikringstekniske tilsyn. Dette forhold må alt andet lige øge kravene til forsikringsselskabernes genforsikringsforhold.

§ 210 b

Bestemmelsen er en instruks til Forsikringstilsynet, og ordlyden svarer i princippet til lov om forsikringsvirksomhed § 31, 1. pkt.

I henhold til lov om forsikringsvirksomhed § 31, 2. pkt., skal Forsikringstilsynet ved godkendelse af det tekniske grundlag m.v. for et livsforsikringsselskab påse, at beregningsgrundlaget er betryggende såvel i sin helhed som inden for de enkelte elementer. Med udformningen af § 210 b er

det hensigten at opretholde denne procedure således, at Forsikringstilsynet også ved godkendelsen af det tekniske grundlag for selskaber, som ønsker at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, vurderer, hvorvidt grundlaget er betryggende.

Det for et forsikringssselskab gældende tekniske grundlag for så vidt angår arbejdsskadeforsikringsvirksomhed omfatter for tiden

- 1) grundlaget for beregning af præmierne, herunder eventuelle regulativer eller lignende vedrørende risikoklasser,
- 2) grundlaget for afsættelse af reserven for løbende ydelser,
- 3) genforsikringsforholdene,
- 4) bonusregulativ,
- 5) maksimum for risiko, dvs. det højeste beløb, som selskabet uden genforsikring kan overtage for enkelt risiko (maksimum for egen regning),
- 6) de betingelser, hvorunder selskabets eventuelle deltagelse i fællesordningen (pool) for løntalsregulering af løbende ydelser efter loven samt i fællesordningen (pool) vedrørende overtagelse af erhvervs sygdomsrisici finder sted.

Når det tekniske grundlag for så vidt angår arbejdsskadeforsikringsvirksomhed bl.a. omfatter et bonusregulativ skyldes det, at kursgevinster kan forventes at øve en væsentlig indflydelse på forsikringssselskabernes overskud vedrørende denne virksomhed. Idet overskuddet i princippet henlægges i bonusfond, vil bonusfonden således i princippet bestå af en kursreguleringsfond og en bonusfond, som anvendes til fordel for forsikringstagerne.

Det er derfor af væsentlig betydning at kunne vurdere, hvor stor en del af bonusfonden som hidrører fra kursgevinster, og hvor stor en del som hidrører fra anden kilde.

§ 210 c

Princippet fra arbejdsskadeforsikringslovens § 46, stk. 3, om at fordele udgifterne til løntalsregulering af løbende ydelser mellem selskaberne overføres herved til lov om forsikringsvirksomhed.

I følge bestemmelsen i stk. 2 kan Forsikringstilsynet fastsætte nærmere regler for en fællesordning (pool) for løntalsregulering af løbende ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven. Denne bestemmelse repræsenterer en ændring i forhold til arbejdsskadeforsikringslovens § 46, stk. 3, hvorefter de godkendte forsikringssselskaber skal følge en vedtægt, stadfæstet af socialministeren for en fælles ordning (pool) for løntalsregulering af løbende ydelser efter loven, medmindre det fremgår af vedtægten, at selskabet er fritaget herfor.

Udformningen af forslaget til § 210 c, stk. 2, indebærer således en ændring af den gældende retstilstand, idet Forsikringstilsynet med hjemmel i bestemmelsen er beføjet til om nødvendigt f.eks. at fastsætte vedtægterne for den omtalte pool.

§ 210 d

Bestemmelsen er – på nær en mindre sproglig ændring – overflyttet fra arbejdsskadeforsikringsloven, hvor bestemmelsen fremgik af § 45. Det forhold, at der er tale om 3. parts forsikring nødvendiggør, at forsikringsaftaler opretholdes, uanset hvilke forudsætninger aftalen måtte være indgået på.

§ 210 e

Bestemmelsens stk. 1 svarer til arbejdsskadeforsikringslovens hidtidige § 50, stk. 1, 1. sætning, samt bestemmelsen i lov om forsikringsvirksomheds § 123, stk. 1, der som nævnt foreslås ophævet.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til bestemmelsen i arbejdsskadeforsikringslovens § 50, stk. 1, 2. og 3. sætning, dog således at beføjelsen til at fastsætte beregningsgrundlag overføres fra Sikringsstyrelsen til Forsikringstilsynet.

Det er hensigten, at Forsikringstilsynet indtil videre vil fastsætte samme beregningsgrundlag som det hidtil gældende for opgørelsen af reserven for løbende ydelser (rentereserven).

Erstatning efter arbejdsskadeforsikringslovens §§ 27, 28, 31 og 32 ydes enten i form af en løbende ydelse eller i form af en kapitalerstatning, jf. lovens § 39, stk. 1, 2 og 3. Ved beregningen af en kapitalerstatning tages i princippet udgangspunkt i en tilkendt løbende ydelse, som herefter vil hjælpe af et omregningsgrundlag kapitaliseres til et kapitalbeløb. Da de grundlæggende principper for fastsættelse af kapitalerstatninger inddrages i et kommende udvalgsarbejde under Socialministeriet, er det besluttet, at kompetencen til at fastsætte beregningsgrundlaget opretholdes uændret i arbejdsskadeforsikringslovens § 39, stk. 4.

§ 210 f

Bestemmelsens stk. 1 og 2 svarer i princippet til arbejdsskadeforsikringslovens hidtidige § 50, stk. 2–4, samt den i medfør heraf udstedte bekendtgørelse nr. 33 af 12. januar 1983 om anbringelse og båndlæggelse af forsikringssselskabernes reserver for løbende ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven.

Det bemærkes dog herved, at et forsikringssselskab i henhold til arbejdsskadeforsikringslovens §

F.t.l. vedr. forsikringsvirksomhed

50, stk. 3, er forpligtet til inden 3 måneder efter regnskabsårets udgang at forsyne værdipapirerne med selskabets (forbundets) påtegning om, at værdipapirerne skal tjene til dækning af reserven for løbende ydelser.

I henhold til lov om forsikringsvirksomheds § 136, stk. 2, skal pantsætning af værdipapirer finde sted inden 3 måneder efter hvert regnskabsårs udgang, og i løbet af regnskabsåret skal på samme måde med 3 måneders frist foretages en båndlægelse af værdipapirer til dækning af det beløb, hvormed forsikringsfonden, jf. lov om forsikringsvirksomheds § 133, skønnes at være vokset i den forløbne del af regnskabsåret. Med bestemmelsen i § 210 f, stk. 2, vil forsikringsselskaberne således fremover være pålagt løbende at båndlægge værdipapirer svarende til den gradvise stigning i reserven for løbende ydelser.

Hertil kommer, at bestemmelsen åbner mulighed for, at de forsikringsselskaber, som driver arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, fremover i lighed med livsforsikringsselskaber kan placere de midler, der tjener til dækning af reserven for løbende ydelser i aktier, hvilket der ikke hidtil har været adgang til.

§ 210 g

Bestemmelsen i stk. 1, der erstatter arbejdsskadeforsikringslovens § 47, stk. 1, har til formål så vidt muligt at sikre, at forsikringsselskaber, som driver arbejdsskadeforsikringsvirksomhed, i det lange løb vil have balance mellem indtægter og udgifter. Ved udgifter forstås udgifter i videste forstand, herunder stigningen i den af arbejdsskadeforsikringsvirksomheden affødte nødvendige basiskapital samt et rimeligt udbytte.

Det er således hensigten, at forsikringsselskabernes arbejdsskadeforsikringsvirksomhed i økonomisk henseende skal hvile i sig selv. Dette mål skal i videst muligt omfang sikres gennem en hensigtsmæssig udformning af disse regler, hvorefter forsikringsselskaberne skal aflægge regnskab for arbejdsskadeforsikringsvirksomheden.

I regnskabsaflæggelsen skal det derfor tilstræbes, at regnskaberne giver et så dækkende billede af virksomheden som muligt, dvs. at regnskaberne skal fremvise samtlige indtægter og udgifter ved virksomheden.

Med dette mål for øje har udvalget vedrørende forsikringsselskabernes administration af arbejdsskadeforsikringen i sin betænkning udarbejdet forslag til regler for fremtidig regnskabsaflæggelse vedrørende arbejdsskadeforsikringsvirksomheden.

Med hensyn til spørgsmålet om arbejdsskadeforsikringsselskabernes ret til udbytte bemærkes, at det i ovennævnte betænkning side 108 bl.a. hedder:

»Endvidere er det som princip fastslået, at beregningen af præmieindtægten for arbejdsskadesforsikring skal foretages under hensyntagen til en nødvendig konsolidering og udbytte.«

I sammenhæng hermed bemærkes, at anvendelsen af de nye regnskabsregler indebærer, at forsikringsselskabernes regnskaber vedrørende arbejdsskadeforsikringsvirksomheden fremover vil indeholde en udgiftspost svarende til den nødvendige konsolidering. Hertil kommer, at forsikringsselskabernes renteindtægter vil blive opgjort på en sådan måde, at selskabernes udbytte ved arbejdsskadeforsikringsvirksomhed vil svare til selskabets gennemsnitlige forrentning af den til arbejdsskadeforsikringsvirksomhed knyttede grundkapital (en kapital svarende til selskabets basiskapital vedrørende arbejdsskadeforsikringsvirksomheden).

De nye regnskabsregler foreslog udvalget anvendt allerede ved regnskabsaflæggelsen fra 1986 og socialministeren har derfor den 12. december 1986 udstedt bekendtgørelse nr. 891 om beregning af præmier for forsikringer, tegnet efter arbejdsskadeforsikringsloven. Bekendtgørelsen er udarbejdet under hensyntagen til udvalgets anbefalinger, og det er hensigten, at Forsikringstilsynet i medfør af lov om forsikringsvirksomheds § 210 g, stk. 1, vil udstede en tilsvarende bekendtgørelse.

Bemyndigelsen i stk. 2 skal ses i sammenhæng med de overvejelser, der er kommet til udtryk i betænkning nr. 1077 om vanskelighederne ved i tilknytning til erhvervs sygdomme at vurdere risikoen omfang og som følge heraf at fastsætte en »korrekt« præmie.

Selskaber med gamle forsikringsbestande risikerer således at blive pålagt meget voldsomme erstatningsbyrder på grund af erhvervs sygdomsskader, som man for år tilbage ikke har kunnet forudsige, og dermed indregne i præmiefastsættelsen.

Efterhånden som erhvervs sygdomme viser sig, må gamle selskaber derfor til forskel fra nye selskaber hen ad vejen indregne større og større risici i præmierne. Konsekvensen heraf bliver en konkurrenceforvridning selskaberne imellem.

Socialministeriet står overfor at nedsætte et udvalg til revision af arbejdsskadeforsikringsloven, der bl.a. vil behandle spørgsmål omkring erhvervs sygdomme. Forsikringstilsynet har til hensigt at afvente resultatet af denne behandling, medmindre udviklingen i antallet af erhvervs sygdomme inden

da betinger en indgriben i henhold til lov om forsikringsvirksomhed.

Til § 210 h

Bestemmelsen svarer i princippet til den hidtidige bestemmelse i arbejdsskadeforsikringslovens § 47, stk. 2.

Baggrunden for bestemmelsen er, at et forsikringsselskab efter almindelige retsregler normalt ikke uden videre kan forhøje en forsikringspræmie inden for forsikringstiden, medmindre der i forsikringskontrakten findes hjemmel dertil.

Under hensyn hertil findes det påkrævet at tillade forsikringsselskaberne at regulere præmierne som følge af udgiftsforhøjelser, der ikke har kunnet forudsiges i kraft af deres sammenhæng med løntalsreguleringen af forsikringsydelse efter arbejdsskadeforsikringslovens § 38, og/eller på ændringer i antallet og omfanget af erhvervs sygdomme.

Det forudsættes i øvrigt, at regulering i medfør af stk. 1 kun sker i det omfang, der ikke i hidtidigt fastsatte præmier og afsatte reserver er taget fornødent højde for de nævnte ændringer.

Bestemmelsens stk. 2 afskærer forsikringstagerne fra at reagere imod præmieforhøjelser af ovennævnte art. Men i kraft af bestemmelsens stk. 3 har forsikringstagerne adgang til at forelægge spørgsmålet om præmieforhøjelsens berettigelse for Forsikringstilsynet.

§ 210 i

Bestemmelsen svarer til den hidtidige bestemmelse i arbejdsskadeforsikringslovens § 47, stk. 3, og kendes også fra bygningsbrandforsikring, jf. § 210.

§ 210 j

I forbindelse med overflytningen af de tekniske funktioner i arbejdsskadeforsikringen, har bestemmelsen til hensigt at sikre Forsikringstilsynet den fornødne indsigt i den virksomhed godkendte selskaber, jf. dette forslags §§ 210 a og 210 b, driver i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven.

En tilsvarende indsigt er sikret Forsikringstilsynet i lov om forsikringsvirksomheds § 148, stk. 4 A og B, for så vidt angår henholdsvis livforsikrings-selskaber og andre forsikringsselskaber.

§ 210 k

Bestemmelsen svarer med de afvigelser, som forholdene tilsiger, til den gældende bestemmelse i lov om forsikringsvirksomheds § 157, stk. 5, vedrø-

rende livsforsikring, jf. forslaget almindelige bemærkninger.

Baggrunden for bestemmelsen er følgende: I forbindelse med Forsikringstilsynets overtagelse af det forsikringstekniske tilsyn med arbejdsskadeforsikringsvirksomhed ophæves den hidtidige arbejdsskadeforsikringslovs § 47, stk. 4, hvorefter det, for at sikre den økonomiske bæredygtighed i selskaber, der driver arbejdsskadeforsikring, krævedes, at et forsikringsselskabs arbejdsskadeforsikringsbestand omfattede mindst 10.000 helårsarbejdere eller 10.000 arbejdsgivere.

For at undgå »stråmandsselskaber« i at drive arbejdsskadeforsikringsvirksomhed baseret på genforsikring – idet en sådan opbygning kunne fjerne gennemsigtigheden i arbejdsskadeforsikringsvirksomheden, og dermed udhule forsikringstageres og skadeslidtes tillid til at der er sikkerhed for, at alle opståede arbejdsskader vil kunne dækkes fra forsikringsselskabernes side – stilles forslag om at et selskab i forbindelse med dets stiftelse ikke kan afgive en væsentlig del af forsikringsbestanden i genforsikring.

§ 210 l

Bestemmelsen svarer i princippet til lov om forsikringsvirksomheds § 168, stk. 2, vedrørende opløsning af selskaber, der driver livsforsikring. Det bemærkes imidlertid, at der i bestemmelsen åbnes mulighed for, at arbejdsskadeforsikringsbestande tages under administration af sikringsstyrelsen ved virksomhedsophør. Denne mulighed er ingen nyskabelse, idet dette hidtil har været lovhjemlet i arbejdsskadeforsikringslovens § 48.

Arbejdsskadeforsikringens ordning, hvor skadeslidte almindeligvis er 3. parten og ikke forsikringstageren, er til hinder for at tillade opløsning ved samtykke fra hver enkelt forsikringstager.

§ 210 m

Bestemmelsens stk. 1 svarer med de afvigelser, som forholdene nødvendiggør, til lov om forsikringsvirksomheds § 250, stk. 1, og § 251, stk. 1, vedrørende henholdsvis livsforsikringsvirksomhed og forsikringsvirksomhed af anden art end liv. I bestemmelsen er således i princippet intet nyt.

Bestemmelsens stk. 2 svarer principielt til arbejdsskadeforsikringslovens hidtidige §§ 48 og 51. Udgangspunktet for overførslen af myndigheden til tilbagekaldelse af selskabers godkendelse, har været den gældende bestemmelse for livsforsikringsbestande i lov om forsikringsvirksomheds § 50, stk. 2.

Tages et forsikringselskabs arbejdsskedeforsikringsbestand under administration, skal samtlige skader, der er anmeldt efter datoen for beslutningen om at sætte bestanden under administration, indberettes til Sikringsstyrelsen, jf. arbejdsskedeforsikringslovens § 48, stk. 1.

Til nr. 8

Som konsekvens af indsættelsen af kapitel 23 A er det nødvendigt at ændre affattelsen af § 247, således at denne paragraf også giver mulighed for at indbringe Forsikringstilsynets afgørelser i medfør af kapitel 23 A for Forsikringsnævnet.

Ikrafttræden

Til § 2

Bekendtgørelse nr. 632 af 20. december 1985 om beregning af præmier for forsikringer tegnet efter arbejdsskedeforsikringsloven foreslås som resultat af udvalgets arbejde ændret. På denne baggrund findes det mest hensigtsmæssigt at lade regnskabsaflæggelsen for regnskabsåret 1986 ske i medfør af den herefter udarbejdede bekendtgørelse, hvorved det undgås at pålægge selskaberne alene for 1986 at skulle aflægge regnskab efter 1985-bekendtgørelsen. I tilknytning hertil findes det hensigtsmæssigt som led i overførslen til Forsikringstilsynet, at alle ændringer samles ved ét og samme overgangstidspunkt, hvorfor regnskaber, der udarbejdes vedrørende regnskabsåret 1986, indsendes til Forsikringstilsynet og udarbejdes i overensstemmelse med de netop fastlagte regnskabsprincipper.

Overgangsbestemmelser

Til § 3

I § 3 foreslås overgangsbestemmelser for de selskaber, der udøver assistancevirksomhed, og som bringes under tilsyn efter loven.

I følge forslaget's stk. 1 skal selskaberne senest den 1. december 1987 være omdannet til aktieselskab eller gensidigt selskab i overensstemmelse med § 5 i gældende lov.

I stk. 2 og 3 foreslås, at her i landet hjemmehørende selskaber og forretningsafdelinger af udenlandske selskaber, der alene driver assistancevirksomhed senest den 1. december 1989 skal have

bragt deres kapitalgrundlag i overensstemmelse med henholdsvis § 34 og § 216 om basiskapital og solvensmargen i gældende lov.

Udvider de nævnte selskaber og forretningsafdelinger inden den 1. december 1989 deres virksomhed til også at omfatte andre forsikringsklasser end assistance, skal kapitalgrundlaget straks bringes i overensstemmelse med kravene i henholdsvis § 34 og § 216.

Til § 4

Reglerne skal ses i sammenhæng med forslaget's § 1, nr. 3 og 4, og har til hensigt at give forsikringselskaber og tværgående pensionskasser en periode på 1 år, til at få udformet de påkrævede regler, og få dem behørigt godkendt.

Til § 5

I henhold til arbejdsskedeforsikringslovens hidtidige § 50, stk. 5, kan socialministeren, når ganske særlige omstændigheder taler derfor, og efter indstilling af Sikringsstyrelsen, bl.a. dels fritage et selskab for at afsætte en reserve til dækning af løbende ydelser efter loven, dels fritage et selskab for at båndlægge værdipapirer til dækning af denne reserve.

Denne dispensationsadgang skal ses i lyset af arbejdsskedeforsikringslovens § 41, hvorefter Staten og kommunerne ikke har pligt til at afgive risikoen efter arbejdsskedeforsikringsloven.

På denne baggrund er Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab det eneste selskab, der har dispensation fra kravene om reserveafsættelse og båndlæggelse.

Bestemmelserne om afsættelse af reserver til dækning af løbende ydelser, og bestemmelsen om båndlægning af værdipapirer til dækning af denne reserve overføres til forsikringstilsynet med dette forslags §§ 210 e og 210 f.

Med overgangsbestemmelsen i § 5 foreslås det at undlade at overflytte den ovennævnte dispensationshjemmel til Forsikringstilsynet eller Industriministeren, idet der dels lægges vægt på, at Staten er selvforsikrende, og dels lægges vægt på, at den dispensation, som Kommunernes Gensidige Forsikringsselskab allerede er begunstiget af, ikke berøres af de ændringslove som overflytningen medfører.

RÅDETS DIREKTIV

af 10. december 1984

om ændring, navnlig for så vidt angår turistassistance, af første direktiv 73/239/EØF om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring

(84/641/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (3), og

ud fra følgende betragtninger:

Ved Rådets første direktiv (73/239/EØF) af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til og udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (4), i det følgende benævnt »første direktiv«, ændret ved direktiv 76/580/EØF (5), er visse forskelle i medlemsstaternes lovgivninger fjernet med henblik på at lette adgangen til og udøvelsen af den nævnte form for virksomhed;

der er gjort mærkbare fremskridt med hensyn til virksomhed, der indebærer præstation af naturalydelser; sådanne præstationer er underlagt bestemmelser, der er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat; disse forskelle udgør en hindring for udøvelsen af etableringsretten;

for at fjerne denne hindring for etableringsretten bør det præciseres, at en form for virksomhed ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for første direktiv, blot fordi den kun indebærer præstation af en naturalydelse, eller ved hvilken tjenesteyderen kun anvender sit eget personale og materiel; i nævnte direktiv bør derfor optages sådan assistancevirksomhed, der består i at give tilsagn om bistand i tilfælde af, at en hændelig begivenhed indtræder, idet der tages hensyn til specielle forhold i forbindelse med denne form for virksomhed;

(1) EFT nr. C 51 af 10. 3. 1981, s. 5, og EFT nr. C 30 af 4. 2. 1983, s. 6.

(2) EFT nr. C 149 af 14. 6. 1982, s. 129.

(3) EFT nr. C 343 af 31. 12. 1981, s. 9.

(4) EFT nr. L 228 af 16. 8. 1973, s. 3.

(5) EFT nr. L 189 af 13. 7. 1976, s. 13.

optagelse, af kontrolhensyn, af assistancevirksomhed under anvendelsesområdet for første direktiv, hvilket ikke indebærer en kvalifikation af denne form for virksomhed, har ikke til formål at ændre den for denne virksomhed gældende beskatningsordning;

blot fordi der udøves visse former for assistancevirksomhed i forbindelse med en ulykke eller en skade, der rammer et vej køretøj, og som normalt er sket på det område, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, berettiger ikke til, at vedkommende, såfremt denne ikke er en forsikringsvirksomhed, underlægges ordningen i første direktiv;

der bør foreskrives visse lempelser vedrørende betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket på området for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, for således at tage hensyn dels til eksisterende aftaler om gensidighed, dels til visse særlige omstændigheder i forbindelse med de geografiske forhold, med de pågældende organisationers struktur eller med den meget ringe økonomiske betydning af de pågældende former for virksomhed;

anvendelsesområdet for første direktiv bør ikke omfatte en organisation i en medlemsstat, hvis virksomhed hovedsagelig består i at præstere tjenesteydelser for de offentlige myndigheders regning;

en virksomhed, der tilbyder kontrakter om assistance, skal råde over de nødvendige midler til inden for en passende frist at præstere de naturalydelser, som den tilbyder; der bør udarbejdes særlige bestemmelser vedrørende beregningen af den solvensmargen og den minimumsgarantifond, som nævnte virksomhed skal råde over;

visse overgangsforanstaltninger er påkrævet for at gøre det muligt for virksomheder, der udelukkende udøver assistancevirksomhed, at tilpasse sig gennemførelsen af første direktiv;

der bør under hensyn til særlige vanskeligheder af strukturel og geografisk art indføres en overgangsperiode for en automobilklub i en medlemsstat, således at den kan tilpasse sig kravene i nævnte direktiv med hensyn til hjemtransport af køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne;

det er nødvendigt, at første direktivs bestemmelser vedrørende de juridiske former som forsikringsvirksomheder kan antage, holdes à jour: visse af nævnte direktivs bestemmelser vedrørende reglerne for agenturer og filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, og som hører under virksomheder, hvis vedrægsmæssige hjemsted ligger uden for Fællesskabet, må ændres, således at de svarer til bestemmelserne i direktiv 79/267/EØF ⁽¹⁾ -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Artikel 1 i første direktiv affattes således:

»Artikel 1

1. Dette direktiv vedrører adgang til og udøvelse af selvstændig direkte forsikringsvirksomhed, herunder den i stk. 2 nævnte assistancevirksomhed, udøvet gennem virksomheder, der er etableret på en medlemsstats område, eller som ønsker at etablere sig der.

2. Assistancevirksomhed vedrører assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted. Den består i mod forudgående præmiebetaling at forpligte sig til omgående at yde den sikrede i henhold til en kontrakt om assistance bistand i de tilfælde og på de betingelser, der er fastsat i kontrakten, når vedkommende kommer i vanskeligheder som følge af en hændelig begivenhed.

Bistanden kan bestå i kontantydelse eller naturalydelse. Naturalydelse kan også præsteres ved benyttelse af tjenesteyderens eget personale eller materiel.

Assistancevirksomhed omfatter ikke pasning, vedligeholdelse, eftersalgsservice eller blot henvisning til eller tilvejebringelse af bistand ved formidling.

3. Klassifikationen i forsikringsklasser af den i nærværende artikel omhandlede virksomhed er anført i bilaget.«.

Artikel 2

Artikel 2 i første direktiv suppleres med følgende nummer:

»3. Assistancevirksomhed ved hvilken forpligtelsen er begrænset til de nedenfor anførte former for

virksomhed, når disse udøves i forbindelse med en ulykke eller en skade, der rammer et vejko-røtøj, og som normalt er sket på området for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende:

- reparation på stedet, hvor yderen af sikkerheden i de fleste tilfælde anvender sit eget personale og materiel,
- transport af køretøjet til det nærmeste eller mest hensigtsmæssige sted, hvor reparation kan foretages, samt eventuel befordring, i almindelighed med samme hjælperekøretøj, af føreren og passagererne til det nærmeste sted, hvorfra de kan fortsætte deres rejse på anden måde,
- såfremt den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, bestemmer det: transport af det pågældende køretøj, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for den pågældende medlemsstat,

medmindre disse former for virksomhed udøves af en virksomhed, der er omfattet af dette direktiv.

I de tilfælde, der er omhandlet i de to første led, skal betingelsen om, at ulykken eller skaden skal være sket på området for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende,

- a) ikke være opfyldt, når denne er en organisation, som den sikrede er medlem af, og såfremt reparationen eller transporten af køretøjet blot ved forevisning af medlemskortet og uden betaling af tillægspræmie foretages af en tilsvarende organisation i det pågældende land i henhold til en aftale om gensidighed;
- b) ikke være til hinder for ydelse af en sådan assistance i Irland og i Det forenede Kongerige af én og samme organisation med virksomhed i begge disse stater.

I det tilfælde, der er omhandlet i tredje led, og såfremt ulykken eller skaden er sket på Irlands område eller, for Det forenede Kongeriges vedkommende, på Nordirlands område, kan køretøjet, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, transporteres til disses bopæl, udgangspunkt eller oprindelige bestemmelsessted inden for det ene eller det andet af disse områder.

Endvidere vedrører dette direktiv ikke assistancevirksomhed, som udøves i forbindelse med en ulykke eller skade, der har ramt et vejko-røtøj, og som består i at transportere det pågældende køretøj, der har været udsat for en ulykke eller en

⁽¹⁾ EFT nr. L 63 af 13. 3. 1979, s. 1.

skade, uden for storhertugdømmet Luxembourg, eventuelt ledsaget af føreren og passagererne, til disses bopæl, såfremt denne form for virksomhed udøves af Automobile Club du Grand Duché de Luxembourg.

Virksomheder, der er omfattet af dette direktiv, må kun udøve den i dette nummer omhandlede virksomhed, hvis de er godkendt for klasse 18 under litra A i bilaget, dog med forbehold af litra C i nævnte bilag. I dette tilfælde finder nærværende direktiv anvendelse på denne form for virksomhed.«.

Artikel 3

Artikel 3, stk. 1, i første direktiv suppleres med følgende afsnit:

- »Dette direktiv vedrører ikke virksomheder, der opfylder følgende betingelser:
- virksomheden udøver ingen anden virksomhed, der er omfattet af nærværende direktiv, end den i klasse 18 under litra A i bilaget omhandlede,
  - denne virksomhed udøves udelukkende på lokalt plan og består kun i naturalydelse, og
  - de årlige indtægter fra udøvelse af assistancevirksomhed til personer i vanskeligheder overstiger ikke 200 000 ECU.«.

Artikel 4

I artikel 4 i første direktiv indsættes følgende som litra f):

»f) i Danmark

Falcks Redningskorps A/S, København.«.

Artikel 5

I artikel 8, stk. 1, litra a), ottende led, i første direktiv, udgår ordene »coöperative vereniging«.

Artikel 6

Artikel 8, stk. 3, og artikel 10, stk. 3, i første direktiv suppleres med følgende afsnit:

»Den er heller ikke til hinder for, at medlemsstaterne underkaster de virksomheder, der ansøger om eller har fået godkendelse for klasse 18 under litra A i bilaget, et tilsyn med de direkte eller indirekte midler i form af personale og materiel, herunder lægeholdenes kvalifikationer og kvaliteten af det udstyr, de råder over med henblik på at opfylde deres forpligtelser under denne klasse.«.

Artikel 7

Artikel 9, stk. 1, litra e), og artikel 11, stk. 1, første afsnit, litra e), i første direktiv affattes således:

- »e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og funktionsnettet samt de dertil bestemte finansielle midler, og såfremt de risici, der skal dækkes, er klassificeret under litra A, nr. 18, i bilaget, de midler, virksomheden råder over med henblik på at yde den lovede assistance;«.

Artikel 8

Artikel 13 i første direktiv affattes således:

»Artikel 13

Medlemsstaterne efterprøver i snævert samarbejde de godkendte virksomheders finansielle situation. Såfremt de pågældende virksomheder har tilladelse til at dække risici, der er klassificeret under litra A, nr. 18, i bilaget, samarbejder medlemsstaterne ligeledes ved efterprøvning af de midler, de pågældende virksomheder råder over til gennemførelse af den assistancevirksomhed, som de har forpligtet sig til at udøve, for så vidt medlemsstaternes lovgivninger foreskriver tilsyn med disse midler.«.

Artikel 9

Artikel 16, stk. 3, i første direktiv suppleres med følgende afsnit:

»Med hensyn til risici, der er klassificeret under litra A, nr. 18, i bilaget, er det beløb for betalte skader, der indgår i beregningen af det andet resultat, lig med de omkostninger, som ydet assistance har påført virksomheden. Disse omkostninger beregnes i henhold til de nationale bestemmelser i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.«.

Artikel 10

Artikel 17, stk. 2, litra a), andet led, i første direktiv affattes således:

- »— 300 000 ECU for de risici eller en del af de risici, der hører under en af de i litra A i bilaget under nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 16 og 18 anførte klasser;«.

Artikel 11

Artikel 19 i første direktiv affattes således:

»Artikel 19

1. Hver medlemsstat pålægger de virksomheder, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning om deres samlede virksomhed, deres finansielle situation, deres solvens og, hvad angår dækning af de risici, der er klassificeret under litra A, nr. 18, i bilaget, om de øvrige midler, de råder over til opfyldelse af deres forpligtelser, for så vidt medlemsstatens lovgivning foreskriver tilsyn med disse midler.

2. Medlemsstaterne kræver af de virksomheder, der udøver virksomhed på deres område, at de regelmæssigt fremlægger det for udøvelsen af tilsynet nødvendige materiale såvel som statistisk materiale, samt at de hvad angår dækning af de risici, der er klassificeret under litra A, nr. 18, i bilaget, præciserer de midler, de råder over til opfyldelse af deres forpligtelser, for så vidt medlemsstaternes lovgivninger foreskriver tilsyn med disse midler. De kompetente tilsynsmyndigheder tilsender hinanden det materiale og de oplysninger, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.«

Artikel 12

Artikel 26 i første direktiv affattes således:

»Artikel 26

1. Virksomheder, der har søgt om eller opnået godkendelse fra flere medlemsstater, kan anmode om følgende fordele, som kun kan ydes samlet:

- a) den i artikel 25 omhandlede solvensmargen beregnes på grundlag af den samlede virksomhed, som de udøver inden for Fællesskabet; i dette tilfælde tages kun den virksomhed, som udøves af samtlige agenturer eller filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, i betragtning ved denne beregning;
- b) den i artikel 23, stk. 2, litra e), omhandlede sikkerhed skal kun stilles i en af disse stater;
- c) de aktiver, der danner garantifonden, kan anbringes i hvilken som helst af de medlemsstater, hvor de udøver deres virksomhed.

2. Anmodning om opnåelse af de i stk. 1 nævnte fordele fremsættes over for de kompetente myndigheder i samtlige de medlemsstater, hvor den pågældende virksomhed har søgt om eller opnået godkendelse. I anmodningen anføres den myndighed, der fremtidig skal efterprøve de i Fællesskabet etablerede agenturers eller filialers solvens for så vidt angår deres samlede

virksomhed. Virksomhedens valg af myndighed skal begrundes. Sikkerhedsstillelsen skal deponeres i den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte fordele må kun ydes med samtykke fra de kompetente myndigheder i samtlige de medlemsstater, hvor anmodningen er fremsat. De får virkning fra det tidspunkt, på hvilket den valgte tilsynsmyndighed over for de øvrige tilsynsmyndigheder har erklæret sig rede til at efterprøve de i Fællesskabet etablerede agenturers eller filialers solvens for så vidt angår deres samlede virksomhed.

Den valgte tilsynsmyndighed modtager fra de øvrige medlemsstater de oplysninger, der er nødvendige for at efterprøve den samlede solvens for agenturer og filialer, der er etableret på deres område.

4. Tilladelsen til at anvende de i medfør af denne artikel ydede fordele tilbagekaldes af samtlige berørte medlemsstater samtidig på foranledning af en eller flere af de berørte medlemsstater.«

Artikel 13

Artikel 27, stk. 2, i første direktiv affattes således:

»Ved anvendelsen af artikel 20 i tilfælde af en virksomhed, der har opnået de i artikel 26, stk. 1, omhandlede fordele, ligestilles den myndighed, der har til opgave at efterprøve solvensen i de agenturer og filialer, der er etableret inden for Fællesskabet, for så vidt angår deres samlede virksomhed, med myndigheden i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.«

Artikel 14

Under litra A i bilaget til første direktiv indsættes følgende nummer før det afsluttende punktum:

»18. Assistance

Assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under befordring eller under fravær fra bopælen eller det faste opholdssted.«

Artikel 15

Enhver medlemsstat kan på sit område lade virksomhed i form af assistance til personer, der kommer i vanskeligheder under andre omstændigheder end de i artikel 1 omhandlede, være underlagt den ved første direktiv indførte ordning. Hvis en medlemsstat gør brug af denne mulighed, skal den med henblik på denne anvendelse

sidestille de nævnte former for virksomhed med dem, der er klassificeret i forsikringsklasse 18 under litra A i bilaget til første direktiv, dog med forbehold af litra C i nævnte bilag.

Stk. 1 berører på ingen måde de i bilaget til første direktiv fastsatte klassificeringsmuligheder for de former for virksomhed, der klart henhører under andre forsikringsklasser.

Et agentur eller en filial må ikke nægtes godkendelse alene med den begrundelse, at de i denne artikel omhandlede former for virksomhed er klassificeret anderledes i den medlemsstat, på hvis område virksomheden har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

Overgangsbestemmelser

Artikel 16

1. Medlemsstaterne kan indrømme virksomheder, som på datoen for meddelelsen af dette direktiv kun udøver assistancevirksomhed på deres område, en frist på fem år fra denne dato til at efterkomme de betingelser, der er anført i artikel 16 og 17 i første direktiv.

2. Medlemsstaterne kan indrømme de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ved udløbet af fristen på fem år endnu ikke har tilvejebragt solvensmargenen fuldt ud, en yderligere frist på højst to år på betingelse af, at disse virksomheder i henhold til artikel 20 i første direktiv har forelagt tilsynsmyndigheden de foranstaltninger, som de agter at træffe for at nå denne margen, til godkendelses.

3. Enhver af de i stk. 1 omhandlede virksomheder, som ønsker at udvide sin virksomhed i henhold til artikel 8, stk. 2, eller artikel 10 i første direktiv, kan kun gøre dette, såfremt den omgående efterkommer nævnte direktiv.

4. Enhver af de i stk. 1 omhandlede virksomheder, der har en anden form end de i artikel 8 i første direktiv anførte, kan i tre år efter datoen for meddelelsen af nærværende direktiv fortsætte udøvelsen af sin nuværende virksomhed under den form, som den havde på nævnte dato.

5. Denne artikel finder med de nødvendige ændringer anvendelse på virksomheder, der oprettes efter datoen for meddelelsen af dette direktiv, og som genoptager en form for virksomhed, der på nævnte dato allerede blev udøvet af et i juridisk henseende særskilt organ.

Artikel 17

Medlemsstaterne kan indrømme de i afsnit III i første direktiv omhandlede agenturer og filialer, som på deres

område kun udøver assistancevirksomhed, en frist på højst fem år fra meddelelsen af dette direktiv til at efterkomme artikel 25 i første direktiv, forudsat at de pågældende agenturer og filialer ikke udvider deres virksomhed i henhold til artikel 10, stk. 2, i første direktiv.

Artikel 18

I en periode på otte år fra datoen for meddelelsen af dette direktiv gælder den betingelse, at ulykken eller skaden skal være sket på området for den medlemsstat, hvor yderen af sikkerheden er hjemmehørende, ikke for de i artikel 2, nr. 3, første afsnit, tredje led, i første direktiv nævnte former for virksomhed, når disse udøves af ELPA (Den græske Automobilklub).

Afsluttende bestemmelser

Artikel 19

1. Medlemsstaterne ændrer deres nationale bestemmelser i overensstemmelse med dette direktiv senest den 30. juni 1987; de underretter straks Kommissionen herom. De således ændrede bestemmelser skal, med forbehold af artikel 16, 17 og 18 i dette direktiv, finde anvendelse senest fra den 1. januar 1988.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 20

Kommissionen aflægger inden for en frist på seks år fra meddelelsen af dette direktiv rapport til Rådet om de vanskeligheder, der følger af anvendelsen af dette direktiv, særlig artikel 15. Den forelægger i givet fald forslag med henblik på at bringe disse vanskeligheder til ophør.

Artikel 21

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 10. december 1984.

På Rådets vegne

A. DUKES

Formand